



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 20. Quomodo ipsi Deus manifestaverit stupendis modis magnam
Sanctitatem & gloria[m] gloriosi S. Dominici, & de eximijs gratijs, quas illi
Sanctus præstitit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XX.

Quomodo ipsi DEUS manifestaverit stupendis modis magnam sanctitatem & gloriam Gloriosi S. Dominici, & de eximijs gratijs, quas illi Sanctus præstitit.



Appositis ijs, quæ sunt narrata in libro primo de Sanctitate gloriosi Sancti Dominici, quæ emittit in sua pueritia, referemus nunc revelationes, quæ de illo jam viro habuit, modis admirandis, unaque magnas gratias, quæ illi præstitit, præter multas, quæ sunt relata antea in alijs mysterijs.

§. I.

Quodam die, inquit, Sancti Francisci, (quarta Octobris anni 1605.) me visitavit gloriosus Sanctus Dominicus, comitante ipso S. Patre Ignacio, & fui ducta à Beato Sancto Dominico ad ipsius capellam majorem, quæ est in Aede Sancti Pauli, ubi mihi videbatur intrâ istud Sacellum inclusum aliud minus, unde me deduxerunt ad aliud interius in parte Evangelij, & ingressi mihi dixerunt: Hic sunt sancta Sanctorum. Et vidi illic quandam mensam, ad quam convivabantur multi Sancti, quorum cibus erat ipse DEUS. Venit Sanctus Patriarcha ad istam mensam, & sustulit ex illa, quandam quasi hostiam, meque communicavit, unde me sensi adeo repleri DEO, ut neque sciam hanc plenitudinem explicare. Et cum existimarem nihil mihi amplius ibi superesse negotij, atque me reducendam à Sanctis ad meum locum, dixit mihi Gloriosus Sanctus Dominicus: Plus tibi videndum restat. Et statim processit ulterius, circumcundo illam mensam, meque constituit in quibusdam quasi montibus gloriæ, & cum pervenisset ad altissimum, exemit ex manica quandam veluti clavim, longitudine parem quadrantum ulnæ, aut aliquantò majorem, quæ videbatur aperire illum montem, & vidi tam mirabilia, ut me reddiderint attonitam. Su-

bito ipsum Sanctus iterum clausit, & interrogavit me: Dicesne, quid videris? Ego illi respondi: Gloriosè Sancte, quomodo id possum dicere? Tum ipse mihi dixit illud Sancti Pauli: Quod nec oculus viderit, nec auris audiverit, neque cor hominis capere possit, quæ præparavit DEUS ijs, qui diligunt illum. Sancti, qui aderant, ad me conversi, dixerunt mihi: Iste Sanctus est Patriarcha Dominicus, ex ijs, qui habent auream clavim. Et sic me restituerunt meo lecto, in quo prius decubueram, propter meam infirmitatem, advertique me ita repletam esse DEO, ut mihi viderer circumdata ab ipsius Omnipotentia, atque dum istam susceperem gratiam, & sic spiritualiter communicarem, fuit mihi dictum, quod me non essent unquam male tractaturi diaboli. *In hac visitatione specialiter pondemandum est illud dictum: Est ex ijs, qui habent auream clavim, quod pro Regum Hispania more, significat singularem familiaritatem, quæ isti Glorioso Sancto intercedit cum Rege Cælesti.*

§. II.

Aliâ vice me invisit idem Gloriosus Sanctus cum Sancto Josepho, & alio Religioso sui Ordinis, qui modico tempore fuerat meus Confessarius, eo quod tum ægrotaret Confessarius ex Societate. Veniebant cum eo multi Angeli. Cum mihi appropinquarent, salutaverunt me: quo indicabant, se velle diu apud me manere. Idcirco mota à DEO, habui desiderium, aliquid interrogandi Beatum Sanctum Dominicum, & obtenta ab eo facultate, dixi illi: Quid est hoc mysterij, quod dum hic estis, gloriosi Sancti, sicut vos video, sitis una Beati, & versimini in præsentia Divinæ Majestatis, quæ semper replet vestras animas semet ipsâ, & vos reddit Beatos?

Respon-

Respondit Sanctus: Noster magnus DEUS ac Dominus immensæ Majestatis suâ infinitâ potentâ omnia replet, & universa complectitur, totûsque est ubivis, operando in qualibet creatura secundum ipsius indigentiam, & capacitatem, ac merita, juxta suam Divinam dispositionem, Sapientiam, & Bonitatem. Quapropter Animæ beatæ, quæ jam æternum possidemus immensum mare hujus Divini Esse, in quocunque loco, ad quem nos Divinus iste Dominus destinat ac mittit, ut peragamus aliquid concernens ipsius gloriam, permanentes semper in eodem immenso mari, obtinentes æternâ possessione omnem gloriam & participationem DEI, cujus est capax quævis nostra anima, juxta sua merita, & magnam bonitatem DEI Domini nostri, qui est instar fontis copiosissimi, profluentis ex Oceano immensæ magnitudinis, semperque effundentis venas & rivus aquæ vivæ, quâ universi, quantumcunque ampla, replere possent vasa, pro eorum capacitate, suamque sitim extinguerent, ac mederentur suis necessitatibus, quin illis posset quidpiam uspiam deesse: quia virtus illius aquæ esset tanta, ut se ad hæc omnia extenderet, & qui eam biberet, non sitiret ultra. Sic suo modo se habet, ut aliquantulum est explicabile nostrum magnum mysterium, de quo quæsisisti.

His auditis à Glorioso Sancto Dominico, fui rapta in ecstasim, & quando ad me redij, vidi illum splendidissimum, & habentem in medio sui pectoris circulum rotundum, tectum quodam operculo, quasi crystallino, pellucidissimo & purissimo, qui undique incinctus radijs purissimi auri, summe refulgebat: pars illorum protendebatur, ad obtegendum quasi ipsius vultum, & caput, in superiore illa parte; reliqui autem pertingebant ad cooperiendam eo modo brachia, & manus, ac reliquum corpus. Et cum attentè contemplerer hoc miraculum, vidi sub illo operculo crystallino esse designatum & expressum mysterium Sanctissimæ Trinitatis, tantâ elegantia & magnificentia, ac sapientia tam Divinâ, ut mea anima præter morem obstupuerit; quia clarissime agno-

vit tres Personas in Essentia Divina. Similiter vidi ibi Beatitudinem, quâ fruebatur anima illius Sancti, & quomodo pro suo captu ac meritis esset plena illo Divino Esse; adeo ut, quod intellexeram per conversationem cum isto Sancto, antequam conspicerem hoc mysterium, idem viderim ibi expressum, quasi mihi apertius diceret: Id quod tibi exposui, tecum agendo, veluti oretenus, vides hic re ipsâ in me. Propter istud secundum miraculum magis sum mirata, ut diu in ea admiratione perstiterim.

Hoc tempore Sanctus Josephus non esse loquutus ullum verbum, sed aspiciendo me, erat quasi abreptus in DEUM. Socius sancti Dominici, qui adstabat ipsius lateri, aliquantum retrò, hoc solum fecit, quod semel iterumque exerxit caput, præterens in vultu magnam hilaritatem, cum quodam sancto risu. Per radios autem, quibus resplendebat Sanctus, contemplabatur gaudium meæ animæ, & gratiam, quæ illi fiebat, dicebatque mihi: Si capax essem doloris, sentirem illum propterea, quod te parum noverim, Amica, & Soror nostra. Tum subito omnes isti Sancti & Angeli mihi valedixerunt, exhibentes se promptos, quod me nomine DEI essent adjuturi.

§. III.

SEquenti Augusto, die hujus gloriosi Sancti, dum paterer magnas afflictiones & cruciatus, illum bis vidi: semel in cælo assidentem cuidam elegantimensæ, cum multis Sanctis, gerentibus ipsius habitum, suis filijs, & multis beatis Spiritibus, atque omnes reficiebantur illo Divino cibo, qui satiat, replet, ac beatos reddit Sanctos: non discrevi quidem in mensa ullum cibum; sed vidi Dominum Majestatis, qui ibi ad amorem sui permovebat, & inebriabat illos Divinos spiritus ac Sanctos, visione suæ Divinæ Essentia. Ego stabam quasi in angulo, prope Gloriosum sanctum Dominicum, defixis in ipsum oculis, contemplando illum, & ipse similiter contemplabatur. Desiderabam bolum ex ea beata mensa, & Sanctus illum

mihî optabat præbere, quem denique mihi porrexit. Post hoc me intuitus est Dominus, iussitque, ex infinita sua bonitate, me abundantius refici. Quocirca accepi inde mysticum quendam cibum, quem mihi videbar nunquam degustavisse, & mea anima fuit recreata, ac repleta quadam beatitudine, quam sustinebat meâ capacitas, quæ in hac vita potest haberi. Passa sum ecstasim, arctissimè unita Divinæ Majestati, & quando ex illa ad me redij, reperi me in meo cubiculo ac lecto, patiens nihilominus meos dolores, & tolerans Crucem, quia Divina Majestas optimè ista novit componere.

Aliâ vice, quando conspexi sanctum Patriarcham, dicebatur Sacrum in meo Oratorio, vidique unâ ipsum assistentem cuidam Missæ Sacrificio, quod celebrabatur in illius domo, cum ipsius filij agerent ejus Festum. Fui tunc vehementer afflictâ, quia audiebam Sacrum ex obligatione, eò quòd esset dies festus, & interea Sanctus mihi tollebat attentionem & animam, ut cum ipso adessem ei solennitati. Aspiciebam illum quodammodo momentaneè, attendendo ad utrumque. Eo tempore, Gloriosus Doctor Sanctus Aquinas, qui præsens Festo aderat, cum alijs sanctis & beatis Spiritibus, conscendit suggestum, ut de prædicaret laudes sui sancti Patris; & postquam dixisset multa, quæ ego non bene percepi, eò quòd audirem, ut dixi, Sacrum, peroravit his ipsis, quæ sequuntur, verbis:

Beate Dominice, Pater noster, es illa aurea porta caelestis Jerosolymæ, ex purissimo & obriço auro, per quam ingrediuntur in illam Civitatem DEI, quicumque tuo ardenti amore, & ignitâ charitate erga DEUM ac proximum, tuâque Divinâ & caelesti doctrinâ verè volunt uti, ex eâque fructum capere. Tu es pretiosa gemma, quæ si proberur, semper exhibet præstantiam insignium & pretiosissimarum virtutum caelestium, ac ardentis zeli procurrandi Divinæ gloriæ. Tu, sanctissime Patriarcha & Pater noster, es arx atque castellum munitum, & defendis ac protegis omnes tuos spirituales, ac veros filios, qui tempore suæ tribulationis tuâ vo-

lunt uti opem, & confugiant ad tuam Paternam clementiam & charitatem. Atque cum, Glorioso Patre, sis iam Divinus & caelestis, ac DEO dilectus, possis que tantum apud supremam Majestatem ejusdem Domini DEI nostri, rogo te, oroque suppliciter, ut protegas, & juves, ac defendas filios tuæ sanctæ Religionis, qui degunt in hoc exilio, donec illos perducas ad securum portum Beatitudinis.

Absoluto Sermone, inceperunt mei quatuor Domini Angeli, qui mihi ordinariè assistunt, canere, adhibitis instrumentis, insolitâ ac admirabili dulcedine, in laudem Sancti Dominici, cantum quendam Divinum & caelestem, qui abripiebat meâ animam, continebatque easdem laudes, quas sanctus Thomas de prædicaverat: atque ita finitum fuit Festum Gloriosi Patris sancti Dominici. DEO gratias.

§. IV.

ALio die (in Decembri, anno 1619.) vidi venientes geminato ordine, pulcherrimè dispositos, multos Sanctos, ex Ordine sancti Dominici, indutos suis albis habitibus, absque nigris, quos supernè gerunt, habentes in suis manibus accensos cereos, & cantantes *Te DEUM laudamus*, cum quibus veniebant multi Angeli DEI. Substitit in eo loco, in quo ego eram; ac deinde vidi posterius sequentes, & quasi in fine istius pompæ, Gloriosum sanctum Dominicum, ac sanctum Thomam. Solus sanctus Dominicus tulit nigrum habitum supra album; & postquam advenisset, incepit resplendere, ac transformari gloriosè, ut videretur esse similis Spiritui Angelico. Sanctus Thomas flexis humi genibus (quia uterque steterat) & quàm reverentissimè, discooperuit caput Beati Sancti Dominici, deposito ejus caputio: eodemque ipso momento descendit ex cælo quædam quasi columba pulcherrima, & candida instar nivis, quæ erat figura ac imago Spiritus sancti, confeditque in detecto capite; & postquam ibi modico tempore substitisset, me multum stupente, disparuit ac avolavit. Tum sanctus

Ggg

Thomas

Thomas quàm reverentissimè imposuit pretiosissimum & perlegans ac splendens Pluviale, humeris Beati sancti Dominici, qui in suis manibus, supra patenam, tenebat parvam hostiam, in qua, & sub qua erat Majestas DEI Omnipotentis, Trini in Personis, & Unius in Essentia. Hoc modo venit ad me, cum suo socio. Fui propterea vehementer turbata. Sed cum Sanctus accessisset, dixit mihi: (ut puto, quasi latinè) Anima, & creatura DEI, suscipe in ista mystica hostia, quam vides in meis manibus, Majestatem DEI Omnipotentis, qui te vult reddere participem gratiæ & favoris, quam modò, te præsentè, & mysticè, mihi dignatus est præstare, pro tuo solatio. Atque hoc dicendo imposuit orationem illam mysticam hostiam, quam sumpsi, ità ut adverterem in mea anima esse, DEUM ipsius ac Dominum, eo modo, quo dixerat Sanctus, qui deinde modicum à me recedens, mihi dedit suam sanctam benedictionem, & illi sancti Beati mihi valédixerunt.

§. V.

Aliàs, quodam die S. Augustini, me visitavit, dixitque, quòd propter illud Festum sui sancti Patris Augustini, mihi ipse vellet exhibere solennitatem. Fui ducta, nescio an in spiritu, an unà cum corpore, ad Conventum sancti Pauli; & postquam venissem ad portam Ecclesiæ, vidi illam totam ornata quibusdam splendidissimis cortinis, & laqueare ipsius inauratum, videbaturque tota ardere. Non audebam ingredi, nè conflagrarem; sed mei Angeli mihi dixerunt, me non conflagraturam. Intravi usque ad gradus summi altaris, ubi vidi gloriosum sanctum Dominicum vestitum pulchro pluviali. Etià ibi aderat sacratissima Virgo, sanctus Johannes Evangelista, & alij Sancti. Conversus sanctus Patriarcha ad sacrum tabernaculum, aperuit illud suà aureà clavi, factaque profundà reverentià exemit hostiam, atque dum se cum illa verteret, Beatissima Virgo & Sancti se inclinaverunt. Communicavit me, ac deinde fui reducta ad

meum angulum. *An istud iter fuerit per actum duntaxat in spiritu, an verò etiam in corpore? & suscepturum verum Sacramentum? non explicuit: utrumque tamen illi solebat evenire, sicut aliàs patuit.*

Alio die, vidi venientem gloriosum sanctum Dominicum coopertum pluviali, cujus unum latus stipabat gloriosus Apostolus sanctus Petrus, alterum verò noster sanctus Pater Ignatius; & venerunt ità ad quoddam quasi altare, quod ibi tunc apparuit. Ego sum speculata, quidnam id posset esse; & fui recordata, mihi posttridie manè (jam tum erat præterlapsa medianox) esse audindum Sacrum, & communicandum. Sed statim mihi respondit Sanctus, eà re, quæ erat peragenda, non impeditum iri sacram Communionem. Vertit se ad me ab hoc altari, sustentibus extremitates Pluvialis alijs duobus Sanctis, inclinatis ad terram, tulitque in suis manibus quandam quasi hostiam, ejus magnitudinis, cujus sunt, quæ porrigi solent in Communione: & in ea Hostia vidi Christum Dominum parvulum, qualis erat in utero suæ Matris. Licet verò infantulus esset major, quàm hostia, non extendebat se tamen ultra illam. Quando sanctus Patriarcha venit, ut mihi porrigeret istam hostiam, fui quasi mihi erepra; & postquam sum ad me reversa, vidi intra meum cor Puerum JESUM, quem susceperam, atq; in ea ipsius visione perseveravi triduum vel quatrinduo, cum magno solatio meæ animæ. Post hoc sanctus Dominicus rogavit gloriosum sanctum Petrum, ut mihi impertiretur suam benedictionem. Sed sanctus Apostolus dixit, id hac vice esse ipsius partium. Benedixit ergo mihi, ac deinde etiam mihi bene precatus est sanctus Apostolus.

§. VI.

Alià vice, ex improvise audivi, audivi quandam cælestem musicam, que fiebat instrumentis & vocibus Angelorum cantantium hymnum: *Pange lingua*. Intraverunt meum cubiculum hi cum accensis albis cereis, alij cum instrumentis musi-

musicis. Sequebatur ipsos Gloriosus Pater sanctus Dominicus, ornatus eleganti Pluviali, cuius latera stipabant gloriosi sanctus Bonaventura, & sanctus Ignatius, qui sustinebant extremitates Pluvialis more consueto. Sanctus Patriarcha ferebat in manu quoddam vas instar calicis, tectum pulchro velo, quod continebat superposita altera manu. Postquam advenit, posuit illud supra quoddam elegans altare, valde altum, quod preparaverunt mei sancti Domini Angeli: & recedentes modicum omnes tres Sancti laudaverunt DEUM, eo modo, quo dicitur Confessio. Omnes sancti Angeli se humi prostraverunt, & ego una cum ipsis. Subito autem me crexerunt, & reduxerunt ad meum le-

ctum, quem optime composuerant, isti mei Domini: & sensi in meo cubiculo odorem suavissimum, penitus diversum a nostratibus odoribus, vidique ingentem claritatem. Gloriosus Pater S. Dominicus exemit Hostiam ex calice, eaque posita super patenam, accessit ad meum lectum, & communicavit me. In eo vero momento, quo venit ad me Hostia, comparuit in illa pulcherrimus & formosissimus puerulus. Ego illum suscepi, quamvis non videram quomodo, quia fui abrepta. Sensi tamen ipsum in mea anima, & effectus sanctae Communionis. Redijt Sanctus ad altare cum suis socijs, atque discedentes a me, eodem ordine, quo venerant, reversi sunt ad Caelum.

CAPUT XXI.

Quomodo gloriosus S. Dominicus illi exhibuerit
praestantiam suae Religionis, & sanctitatem suorum
Filiorum.

Viximia bonitas hujus
caelestis arboris cognosce-
retur ex praestantia duo-
rum ipsius fructuum, qui
sunt Institutum & Filij,
quod supra dictum est de
Nostro S. Patre Ignatio, ostendit illi Glorio-
sus Patriarcha S. Dominicus utriusque ex-
cellentiam, modis admirabilissimis.

§. I.

Quodam die, inquit, (in Majo anni 1621.)
me viderunt Gloriosi Patriarcha,
sanctus Dominicus & sanctus Ignatius, at-
que ex occasione cuiusdam rei, quae evene-
rat, alter laudabat & approbat Institutum
alterius, tanquam valde conducens ad fi-
nem, cuique praefixum. Deinde recessit
Gloriosus S. Dominicus, & ad motus ad pe-
ctus manibus, quasi illud aperiret, exhi-
buit mihi pulcherrimum quoddam spe-
ctaculum, quod me magna affecit admi-
ratione, verum pectus fuit statim clausum.

Paulo post idem fecit, & tertia vice vidi in-
tra ipsius pectus urbem pulcherrimam,
munitam, ac turratam, quae videbatur a-
deo inexpugnabilis, ut ad illam expugnan-
dam non sufficeret torus mundus, neque
ulla bellicae machinae contra ipsum pra-
valerent; & laetabar, mirabarque adeo,
dum eam viderem, ut illam millenis inci-
perem extollere laudibus, tametsi nesci-
rem, qualisnam urbs esset. Interea vidi
eamdem Urbem gubernari ac regi, a corde
sancti Patriarchae, quod erat intra ipsam.
In illo corde vero morabatur ipsemet DE-
US, qui nimirum fuit prima causa illius
regiminis, & inspiravit Sancto, ut funda-
ret eam Urbem, tam munitam & pulchra;
quando ipsius opera est usus, in extruendo
hoc aedificio. Sanctus Patriarcha mihi di-
xit: Soror, Urbs ista, quam vidisti, tam
munitam & elegantem, tam amplam &
pulchram, est mea sacra Religio; & Urbs,
quam Dominus collocavit in sua Ecclesia,
pro ipsius emolumento, custodia, ac de-
fensione. Oportet magnam illius gerere
curam,